

Noord-Greenwich. Eind mei. Het was drie uur voor zonsopgang en de rivier lag er verlaten bij. Zwarte aken die stroomopwaarts wilden, sjorden aan hun trossen en het springtij tilde kleine roeibootjes met zachte hand uit de modder waarin ze sliepen. Mist verhief zich van het water en dreef landinwaarts langs onverlichte winkels voor scheepsartikelen, over de uitgestorven Millennium Dome en verder over merkwaardig, braakliggend maanlandschap totdat hij zo'n vierhonderd meter landinwaarts werd tegengehouden door de spookachtige machinerie van een half onttakelde aggregaatfabriek.

Opeens zwaaiden er koplampen de ventweg op: een patrouillewagen zonder sirene met blauwe zwaailichten. Even later nog een en daarna een derde. De volgende twintig minuten verzamelde zich nog meer politie op het terrein: acht patrouillewagens, twee gewone Ford Sierra's en de witte Ford Transit van de fotodienst van de technische recherche. Aan het begin van de parallelweg werd een wegversperring opgericht en agenten van het plaatselijke bureau werden ingezet om de toe-

gang van de kant van het water af te sluiten. De rechercheur die het eerst aanwezig was belde via de centrale van Croydon om de buzzer-nummers van de AMIP – de moordbrigade – en acht kilometer verderop werd inspecteur Jack Caffery van het B-team wakker gebeld.

Hij lag in het donker met zijn ogen te knipperen, probeerde zijn gedachten op een rij te krijgen en moest zijn uiterste best doen om niet weer in te dommelen. Daarna haalde hij diep adem, rolde uit bed, ging naar de badkamer, plensde koud water op zijn gezicht – *geen whisky meer als je stand-by bent, Jack. Zweer het, zweer het nou* – en kleepte zich aan; nu een das om, iets onopvallends; *de centrale recherche houdt er niet van als wij er flitsender uitzien dan zij*. De buzzer, koffie. Een he-le-boel Nescafé met suiker, maar zonder melk; geen melk en vooral niet eten – *niet eten, je weet maar nooit wat je te zien krijgt*. Hij dronk twee koppen, haalde zijn autosleutels uit de zak van zijn spijkerbroek en reed, inmiddels klaarwakker geschrokken van de cafeïne, met een sjekkie tussen zijn lippen door de uitgestorven straten van Greenwich naar de lokatie waar zijn chef, hoofdinspecteur Steve Maddox – een ontijdig grijs mannetje in een zoals gewoonlijk onberispelijk, roodbruin pak – voor het hek van de aggregaatfabriek op hem wachtte. Hij ijsbeerde in het licht van een eenzame straatlantaarn, draaide met zijn sleutelbos en zijn kaken maakten loze kauwbewegingen.

Hij zag Jacks auto stoppen, stak de weg over, zette zijn elleboog op het dak, boog zich door het open raampje en zei: ‘Ik hoop dat je niets hebt gegeten.’

Caffery trok de handrem aan. Hij haalde sigaretten en tabak uit zijn dashboardkastje. ‘Heerlijk. Hier zat ik nou net op te wachten.’

‘Deze is allang voorbij de uiterste verkoopdatum.’ Hij deed een stap naar achteren toen Jack uitstapte. ‘Een vrouw, gedeeltelijk begraven. Midden in een braak stuk land.’

‘Ben je d’r al geweest?’

‘Nee, nee. Ik ben door de centrale recherche op de hoogte gebracht. En eh...’ Hij wierp een blik over zijn schouder naar het groepje rechercheurs. Toen hij hem weer aankeek, zei hij met gedempte stem: ‘Er is sectie op haar verricht. Een gehechte, γ-vormige jaap met hechtingen.’ Jack bleef met zijn hand op het portier staan.

‘Séctie?’

‘Ja.’

‘Dan is er waarschijnlijk eentje uit het gerechtelijk lab weggelopen.’

‘Ik weet...’

‘Een grap van een medische student...’

‘Weet ik, weet ik.’ Maddox hief zijn handen omhoog om hem het zwijgen op te leggen. ‘Het is niet echt ons terrein, maar luister...’ Hij keek nog een keer over zijn schouder en boog zich naar hem over. ‘Luister, de recherche van Greenwich zijn aardige lui. Laten we ze een plezier doen. We zullen er niet dood van gaan om even te kijken, oké?’

‘Oké.’

‘Mooi. Goed.’ Hij rechtte de rug. ‘En nu jij. Hoe zit het met jou? Ben je er klaar voor?’

‘Jezus, nee hoor.’ Caffery sloeg het portier dicht, haalde zijn legitimatie te voorschijn en haalde zijn schouders op. ‘Natuurlijk ben ik niet klaar. Wanneer ben je dat wel?’

Ze liepen langs de omheining naar de ingang. Het enige licht was het zwakke, gele neonschijnsel van de schaarse straatlantaarns en af en toe de witte flits van de politiefotografen over het kale terrein. Een kleine twee kilometer verderop stond de lichtgevende Millennium Dome waarop rode vliegtuiglichtjes knipperden tegen de sterrenhemel.

‘Ze is in een vuilniszak of zo gestopt,’ zei Maddox. ‘Maar het is daar zo donker dat de agent die er het eerst was niet zeker van zijn zaak is. Het is zijn eerste moordzaak en hij heeft het niet meer.’ Hij maakte een hoofdbeweging naar een stelletje auto’s. ‘Die Mercury. Zie je die?’

‘Ja.’ Caffery hield de pas erin. Een man met een brede rug en een camelkleurige jas zat ineengedoken op de voorbank met een rechercheur te praten.

‘Dat is de eigenaar. Er is hier een hoop cosmetisch werk aan de gang met het oog op dat Millenniumgedoe. Hij zegt dat hij vorige week een ploeg had ingehuurd voor de grote schoonmaak. Ze hebben het graf waarschijnlijk onbewust open gewoeld; heleboel zwaar materiaal en daarna, om één uur ’s nachts...’

Bij het hek bleven ze even staan om hun legitimatie te laten zien, de agent in uniform noteerde hun naam en ze doken onder het lint door. ‘En om één uur kwamen er drie lijmsnuiers; die hebben haar gevonden. Ze zitten momenteel op het bureau. De LC zal wel meer weten. Zij is er al geweest.’

Lokatiecoördinator Fiona Quinn van Scotland Yard stond hen op te wachten op een met schijnwerpers verlichte open plek naast een mo-

biele schaftkeet. Ze zag er spookachtig uit in haar witte overall en trok plechtig haar capuchon af toen ze naderbij kwamen.

Maddox stelde hem voor.

‘Jack, dit is brigadier Quinn. Fiona, dit is mijn nieuwe inspecteur Jack Caffery.’

Caffery stak zijn hand uit. ‘Hoe maakt u het.’

‘Prettig kennis met u te maken, meneer.’ De LC trok haar rubberhandschoenen uit en gaf hem een hand. ‘Uw eerste, hè?’

‘Bij de moordbrigade wel, ja.’

‘Nou, dan had ik u graag een mooiere gegund. Het is geen pretje; integendeel mag ik wel zeggen. Iets heeft de schedel gekliefd, waarschijnlijk de een of andere machine. Ze ligt op haar rug.’ Ter illustratie boog ze zich met de armen wijd en open mond naar achteren. In het schemerlicht zag Caffery het amalgaam van haar vullingen. ‘Vanaf haar middel tot haar voeten ligt ze onder voorgegoten beton, een stoep-rand of zoiets.’

‘Ligt ze er al lang?’

‘Nee, nee.’ Ze trok haar rubberhandschoenen weer aan en gaf Maddox een katoenen maskertje. ‘Ik zou zeggen nog geen week. Maar het is te lang voor een urgentiebericht. Ik vind dat we moeten wachten tot het licht is voordat we de patholoog uit bed halen. Hij zal je meer kunnen vertellen als hij haar in het lab heeft en weet wat de insecten allemaal hebben aangericht. Ze zit half onder de grond en half in een vuilniszak: dat zal enig verschil hebben gemaakt.’

‘Die patholoog,’ zei Caffery. ‘Weet u zeker dat we die nodig hebben? De recherche denkt dat er sprake is van een sectie.’

‘Dat klopt, ja.’

‘En u wilt toch dat wij een kijkje nemen?’

‘Ja.’ Quinns gezichtsuitdrukking veranderde niet. ‘Ja, ik vind dat u een kijkje moet nemen. We hebben hier niet met een professionele autopsie te maken.’

Maddox en Caffery keken elkaar even aan. Er viel een stilte. Jack knikte.

‘Juist. Oké.’ Hij schraapte zijn keel, nam de handschoenen en het maskertje aan die Quinn hem aanreikte en stopte vlug zijn das in zijn overhemd. ‘Goed, laten we dan maar gaan kijken.’

Ondanks de handschoenen hield Caffery zijn handen in zijn zakken:

een oude recherchegewoonte. Af en toe verloor hij het verzwakte licht van de zaklantaarn van brigadier Quinn uit het oog en dat maakte hem onzeker. Het was donker zo ver op het fabrieksterrein: de cameraploeg was klaar en zat in zijn busje de mastertape te kopiëren. Nu was de enige bron van licht het vage, lichtgevende lint waarmee de lokatiecoördinator objecten aan weerskanten van het pad had gemarkeerd om ze te beschermen totdat de rechercheur die met het bewijsmateriaal was belast er was om ze in te pakken en van etiketten te voorzien. Ze zweefden als nieuwsgierige geesten in de mist: vage, groene silhouetten van flessen, verkreukte blikjes en iets vormloos dat op een t-shirt of een handdoek leek. Om hen heen torenden lopende banden en brugkranen, grijs en stil als een achtbaan in de winter, zo'n dertig meter in de nachtelijke lucht omhoog.

Quinn stak haar hand op om ze te laten stoppen.

'Daar,' zei ze tegen Caffery. 'Zie je d'r? Daar ligt ze op haar rug.'

'Waar?'

'Zie je dat olievat?' Ze liet het licht erover glijden.

'Ja.'

'En die twee stukken betonijzer rechts daarvan?'

'Ja.'

'Vandaar omlaag kijken.'

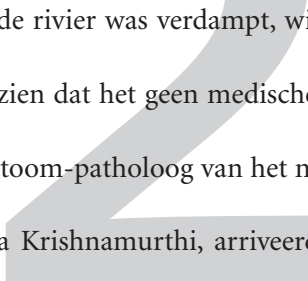
Jezus.

'Zie je 't?'

'Ja.' Hij moest zijn voeten stevig neerzetten. 'Oké. Ik zie het.'

Dat? Is dat een lijk? Het leek hem eerder een groot stuk purschuim, iets wat uit een spuitbus komt, zo opgezwollen, geel en glimmend zag het eruit. Daarna zag hij haar en tanden en herkende hij een arm. En toen hij zijn hoofd schuin naar een kant hield, zag hij uiteindelijk wat hij voor zich had.

'O, godallejzus,' zei Maddox vermoeid. 'Kom op, laat iemand er alsjeblieft een tent overheen zetten.'

Toen de zon op was en de nevel van de rivier was verdampt, wist iedereen die het lijk bij daglicht had gezien dat het geen medische studentengrap was. De dienstdoende anatoom-patholoog van het ministerie van binnenlandse zaken, Harsha Krishnamurthi, arriveerde en bleef een uur onder de witte lijkentent. Er werd een zorgvuldige opgraafploeg samengesteld en geïnstrueerd en om twaalf uur was het lijk onder het beton vandaan.

Caffery trof Maddox voor in de Sierra van het B-team.

‘Alles goed?’

‘Hier kunnen we niets meer doen, makker. Verder laten we het aan Krishnamurthi over.’

‘Ga maar naar huis om een tukje te doen.’

‘Insgelijks.’

‘Nee. Ik blijf wel.’

‘Nee, Jack. Jij ook. Als je ervaring in slapeloze nachten wilt opdoen, kan ik je die de komende tijd garanderen.’

Caffery stak zijn handen op. ‘Oké, oké. Uw wens is mijn bevel, meneer.’
‘Precies.’

‘Maar ik slaap toch niet.’

‘Mooi. Prima. Naar huis.’ Hij gebaarde naar Caffery’s gehavende oude Jaguar. ‘Ga thuis maar doen alsof je slaapt.’

Het beeld van het donkergele lijk onder de tent bleef Caffery achtervolgen, zelfs toen hij al thuis was. In het vaalwitte licht van de nieuwe dag had ze er echter uitgezien dan de voorgaande nacht. Haar blauw gelakte en afgekloven nagels zaten in haar opgezwollen handpalmen gedrukt.

Hij nam een douche en schoor zich. Het gezicht in de spiegel was ietsje verbrand van een ochtend aan de rivier; er zaten nieuwe zonnerimpeltjes om zijn ogen. Hij wist dat hij niet zou slapen.

De versnelde promotie van vers bloed naar de moordbrigade: hij was jonger, taaier en gezonder en voelde de afgunst uit de lagere rangen opstijgen. Hij begreep ook het kleine, grimmige genoeg dat ze moesten putten uit het feit dat de stand-byperiode van acht weken nog niet was overgegaan op het B-team, of hij had zijn eerste akelige zaak al te pakken.

Zeven dagen een heel etmaal stand-by met weinig nachtrust en hopta, meteen al zijn eerste zaak, nog voordat hij goed en wel op adem was. Honderd procent zou hij niet zijn.

Bovendien leek het hem niet eenvoudig.

Niet alleen de lokatie en het gebrek aan getuigen maakten de zaak ingewikkeld. Bij daglicht hadden ze ook donkere, ontstoken naaldsporen gezien.

Bovendien had de dader iets met haar borsten gedaan waaraan Caffery hier in zijn wit betegelde badkamer niet moest denken. Hij droogde zijn haar en schudde het water uit zijn oren. *Even niet aan denken. Laat de zaak niet in je hoofd achter zijn eigen staart aan zitten.* Maddox had gelijk. Hij had rust nodig.

Hij stond in de keuken en wilde net een glas Glenmorangie inschenken toen er werd aangebeld.

‘Ik ben het,’ riep Veronica door de brievenbus. ‘Ik wilde wel bellen, maar mijn zaktelefoon ligt thuis.’

Hij deed open. Ze droeg een crèmekleurig linnen pakje en had haar

Armanizonnebril in haar haar gestoken. Tegen haar enkels stonden boodschappentassen uit Chelsea. Haar vuurrode Tigra-cabriolet stond in de avondzon voor het hekje en Caffery zag dat ze zijn voordeursleutel in haar hand had, alsof ze op het punt had gestaan zichzelf binnen te laten.

‘Hallo, sexy.’ Ze boog zich naar binnen voor een kus.

Hij gaf haar een zoen en proefde haar lippenstift en de pepermunt-smaak van ademverfrisser.

‘Mm!’ Ze hield zijn pols vast en deed een stapje terug en bekeek zijn bruine gezicht, de spijkerbroek en de blote voeten. De whiskyfles bungelde nog tussen zijn vingers. ‘Was je je aan ’t ontspannen?’

‘Ik zat in de tuin.’

‘Naar Penderecki te kijken?’

‘Dacht je dat ik niet in de tuin kan zitten zonder naar Penderecki te kijken?’

‘Tuurlijk niet.’ Ze begon te lachen tot ze zijn gezicht zag. ‘O, kom nou, Jack. Ik maak een grápje. Hier.’ Ze pakte een boodschappentas van Waitrose en gaf die aan hem. ‘Ik heb boodschappen gedaan: garnalen, verse dille, verse koriander en, o ja: de beste Muscatel. Plus dit.’ Ze hield een donkergroene doos omhoog. ‘Van paps en mij.’ Ze hief als een exotische vogel een van haar lange benen op en liet de doos op haar knie steunen om hem open te maken. Op het bedrukte zachte papier lag een bruin leren jasje. ‘Een van de lijnen die we importeren.’

‘Ik heb al een leren jasje.’

‘O.’ De glimlach week. ‘O. Oké. Niet getreurd.’ Ze deed de doos weer dicht.

Ze waren allebei even stil. ‘Ik kan hem wel mee terugnemen.’

‘Nee.’ Jack schaamde zich direct. ‘Niet doen.’

‘Echt. Ik kan hem zo ruilen.’

‘Nee, eerlijk. Hier d’r mee.’

Hij duwde de voordeur met zijn knie dicht en volgde haar naar binnen. Dit is het Veronicapatroon. Zij deed een ingrijpende suggestie, hij wees die af, zij pruilde, haalde dapper haar schouders op; hij voelde zich op slag schuldig worden en gaf zich over. Vanwege haar verleden. *Eenvoudig maar doeltreffend, Veronica*. In de zes korte maanden dat ze elkaar nu kenden, was zijn uitgewoonde, maar comfortabele huis getransformeerd tot iets wat niet vertrouwd was: het stond opeens vol met geurige planten en werkbeparende apparaten; zijn garderobe

pulde uit van kleding die hij nooit zou dragen: designerpakken, met de hand gestikte jasjes, zijden dassen, moleskin spijkerbroeken, alles met de complimenten van haar vaders importbedrijf in Goodge Street. Weldra had Veronica zich in de keuken geïnstalleerd. De ramen stonden open, de Magimix snorde, pindaolie siste in felgroene pannen en Jack nam de whisky mee naar het terras.

De tuin. Hij maakte de fles Glenmorangie open en dacht: hier heb je nou het perfecte bewijs dat de relatie op een hellend vlak ligt. De tuin was lang voordat zijn ouders het huis hadden gekocht aangelegd en stond vol met hibiscus, lupine en een knoestige oude clematis. Hij hield ervan om de tuin elke zomer dicht te laten woekeren tot de ramen vrijwel verduisterd waren door het groen. Maar Veronica wilde het mes erin: snoeien en bemesten om citroengras en kapperstruiken in beschilderd keramiek op de vensterbank te kunnen kweken. Ze wilde een plan voor de tuin maken met grindpaden en laurierbomen. En als ze hem en zijn woning eindelijk in een nieuw jasje had gestoken, zou ze willen dat hij de boel zou verkopen om zijn Victoriaanse geboortehuisje van verweerde baksteen in Zuid-Londen met zijn raamstijlen, verwilderde tuin en achter langs ratelende treinen te verlaten. Dan wilde ze haar symbolische functie in de zaak van haar vader eraan geven, het ouderlijk huis verlaten en een nest voor hem gaan inrichten.

Maar dat kon hij niet. Zijn verleden was te zeer vergroeid met deze kwart hectare leemklei om er zomaar uit te trekken. En nu hij Veronica zes maanden kende, wist hij één ding zeker: hij hield niet van haar. Hij sloeg haar gade door het open raam. Ze was bezig aardappels te schrappen en boterkrullen te maken. Eind vorig jaar had hij er vier jaar bij de hoofdstedelijke recherche op zitten. De rek was eruit. Hij doodde de tijd, verveelde zich en wachtte tot er iets nieuws zou gebeuren. Totdat hij een keer op een uit de hand gelopen bal masqué van zijn werk beseftte dat waar hij ook keek een meisje in minirok en gouden sandalen hem met zo'n wetend lachje aankeek.

Veronica bezorgde Jack een twee maanden durende hormonale obsessie. Seksueel sloten ze op elkaar aan als een rivier op de zee. Elke ochtend maakte ze hem om zes uur wakker om te vrijen en hele weekeinden paradeerde ze door zijn huis met niets anders aan haar lijf dan hoge hakken en vuurrode lippenstift.

Ze verschaftte hem nieuwe energie en andere lagen van zijn leven begonnen te veranderen. In april zaten de kattensporen van haar Mano-

lohakken in de plank van zijn hoofdeinde en was hij naar de moordbrigade overgeplaatst.

Maar in het voorjaar, toen zijn belangstelling voor Veronica taande, maakte haar agenda juist een ommezwaai. Zij begon serieus werk van hem te maken en lanceerde een campagne om hem aan haar te binden. Op een avond liet ze hem plaatsnemen en vertelde ze hem op ernstige toon over het grote onrecht van haar leven: twee van haar tienerjaren waren haar ontroofd door de strijd tegen kanker.

De list werkte. Plotseling een halt toegeroepen, wist hij niet hoe hij er een eind aan moest maken.

Wat een eigendunk, Jack, beseftte hij, alsof het feit dat jij niet bij haar weggaat geldt als compensatie. Kan het nog verwaander?

In de keuken drukte zij haar smalle, asymmetrische kin tegen haar borst en trok ze met de tong tussen haar tanden een takje munt aan stukken. Hij schonk zich een flinke bel whisky in en sloeg 'm in één keer achterover.

Vanavond zou hij het doen. Misschien aan tafel.

Een uur later was het eten klaar. Veronica deed alle lichten in huis uit en stak citronelkaarsen op de patio aan.

‘Pancetta en tuinbonensalade met *eruca sativa*, garnalen in honing- en sojasaus en mandarijnensorbet toe. Ben ik de ideale vrouw of niet?’ Ze schudde haar kapsel en lachte even haar kostbaar verzorgde tanden bloot. ‘Ik dacht, ik ga het op jou proberen om te zien of het geschikt is voor ons feestje.’

Ons feestje. Hij was het vergeten. Ze hadden het afgesproken toen ze dachten dat ze tien dagen na de stand-byweek wel een paar geschikte, rustige dagen zouden hebben om een feestje te geven.

‘Maar goed dat ik het niet ben vergeten, hè?’ Ze liep langs hem heen met de creuset vol krieltjes. De openslaande deuren van de huiskamer stonden open. ‘We eten hier vanavond. Het heeft geen zin om de eetkamer open te zetten.’ Ze bleef staan en keek naar zijn gekreukte t-shirt en zijn donkere, woeste haardos. ‘Moet je je niet omkleden voor het eten?’

‘Je maakt zeker een geintje.’

‘Nou, ik...’ Ze sloeg een servet op schoot open. ‘Ik vind dat leuk.’

‘Nee.’ Hij ging zitten. ‘Ik heb dat pak nodig. Mijn zaak is begonnen.’

Toe dan, vraag iets over die zaak, Veronica. Toon eens belangstelling voor

iets anders dan mijn garderobe en tafellinnen.

Maar ze begon aardappels op zijn bord te schuiven. ‘Je hebt toch wel meer dan één pak? Paps heeft je dat grijze nog gestuurd.’

‘De rest is bij de stomerij.’

‘O, Jack, dat had je moeten zeggen. Ik had ze kunnen halen.’

‘Veronica...’

‘Oké.’ Ze stak haar hand op. ‘Sorry. Ik zal het er niet meer over hebben...’ De rest van haar woorden slikte ze in. De telefoon in de gang ging. ‘Ik vraag me af wie dat is.’ Ze prikte in een aardappel. ‘Alsof ik het niet kan raden.’

Caffery zette zijn glas neer en schoof zijn stoel naar achteren.

‘Mijn god,’ zuchtte ze geërgerd en ze legde haar vork neer. ‘Ze hebben een zesde zintuig, echt waar. Kun je hem niet gewoon laten overgaan?’

‘Nee.’

In de gang nam hij de hoorn van de haak. ‘Ja?’

‘Niet zeggen. Je sliep.’

‘Ik heb toch gezegd dat ik wakker zou blijven.’

‘Het spijt me dat ik je dit moet aandoen, makker.’

‘Ja, wat is er?’

‘Ik zit weer hier. De commissaris had toestemming gegeven om wat materiaal te laten aanrukken. Een van de leden van het zoekteam heeft iets gevonden.’

‘Materiaal?’

‘GPR.’

‘GPR? Dat...’ Caffery zweeg. Veronica duwde zich langs hem heen en liep doelbewust de trap op en trok de slaapkamerdeur achter zich dicht. Hij stond met een hand tegen de muur in het smalle gangetje en keek haar na.

‘Ben je d’r nog, Jack?’

‘Ja, sorry. Wat zei je nou? GPR, dat is toch *Ground Probing*... nog wat?’

‘*Ground Probing Radar*, om de grond mee af te zoeken.’

‘Oké.’ Caffery drukte een spleetje in de muur met zijn zwarte duimnagel. ‘En zei je nou dat er meer is gevonden?’

‘Jawel.’ Maddox klonk ernstig. ‘Nog vier.’

‘Shit.’ Hij masseerde zijn nek. ‘Ben ik even in het diepe gegooid of hoe zit het?’

‘Ze zijn net met graven begonnen.’

‘Oké. Waar ben jij?’

‘Op het terrein. We kunnen wel met ze mee naar Devonshire Drive.’

‘Het mortuarium? Greenwich?’

‘Jawel. Krishnamurthi is al met nummer een begonnen. Hij vindt het best om vannacht door te werken.’

‘Oké. Ik ben er over een halfuur.’

Boven zat Veronica in de slaapkamer en de deur was dicht. Caffery verkleedde zich in Ewans kamer, keek uit het raam naar het huis van Penderecki aan de overkant van het spoor of hij iets zag – niets – en stak zijn hoofd om de slaapkamerdeur terwijl hij zijn das knoopte.

‘Oké. Jij en ik gaan praten. Als ik terug ben...’

Hij stopte. Ze zat op bed met de lakens tot haar hals toe opgetrokken en een medicijnflesje in haar hand.

‘Wat is dat?’

Ze keek nors en met een gekwetste blik naar hem op. ‘Ibuprofen. Hoezo?’

‘Wat doe je?’

‘Niets.’

‘Wat doe je, Veronica?’

‘Mijn keel speelt weer op.’

Hij bleef staan, met zijn das strak in zijn linkerhand. ‘Je kéél speelt op?’

‘Dat zei ik toch?’

‘Sinds wanneer?’

‘Dat weet ik niet.’

‘Hoor eens, je keel speelt op of je keel speelt niet op.’

Ze mompelde iets binnensmonds, draaide het flesje open, schudde twee pillen in haar hand en keek weer op. ‘Ga je lekker uit?’

‘Waarom heb je me niet verteld dat je keel weer opspeelde? Moet je niet naar de dokter?’

‘Maak jij je maar geen zorgen. Jij hebt belangrijkere dingen aan je hoofd.’

‘Veronica...’

‘Wat nóú weer?’

Hij zweeg even. ‘Niets.’ Hij knoopte zijn das en draaide zich om naar de trap.

‘Maak je maar niet druk om mij, hoor,’ riep ze hem na. ‘Ik blijf niet op.’